

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ, τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καί τί σκοπεύεις νά κάνης, Πεπίτα, ἂν σ' ἀγαπᾶ ὁ Μωρίς;

— Μά σοῦ τὸ εἶπα, Τζουλιάννα. Τελείωσαν πειὰ γιὰ μένα τὰ φλέρτ κι' ὅλες ἡ ἄλλες κοριτσιίστικες ἀνοησίες... "Ἄν μ' ἀγαπάη, θά τὸν παντρευτῶ... Ναι, θά τὸν παντρευτῶ... Εἶμαι τώρα ὑπὲρ τοῦ γάμου... Ζήλεψα, βλέπεις τὴν εὐτυχία σου...

Εἶμαστε πειὰ ὅλοι σάν μιὰ οἰκογένεια μὲ τὸν Μωρίς καὶ τὴν Πεπίτα. Ὁ Ζάν κι' ἐγὼ δὲν τοὺς θεωρούσαμε γιὰ ξένους κι' ὅ,τι τοὺς ἀφοροῦσε μᾶς ἐνδιέφερε κι' ἐμᾶς τοὺς ἱδούς.

Γι' αὐτὸ, ὅταν ἀνακοίνωσα στὸ Ζάν, ὅσα μοῦ εἶχε πῆ ἡ Πεπίτα, ἐκεῖνος φώναξε κατενθουσιασμένος:

— "Ω! θά γινόμεον πολὺ εὐτυχῆς ἂν πραγματοποιηθῆ τὸ συνοικέσιο αὐτό... Μοῦ εἶνε τόσο ἀγαπητοὶ κ' οἱ δυό...

Ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ, ὁ Μωρίς μπῆκε μέσα στὸ σαλόνι ὅπου κουβέντιαζα μὲ τὸ σύζυγό μου. Ἐνα ὠραῖο τριαντάφυλλο στόλιζε τὴ μπουτονιέρα του· πράγμα πού μὲ ξάφνιασε πολὺ γιὰ τὸ ρόδο αὐτὸ τὸ εἶχα δῆ προηγουμένως στὸ κορσάζ τῆς Πεπίτας.

Μά τὸ ξάφνιασμά μου μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο ὅταν σὲ λίγο μπῆκε μέσα κ' ἡ Πεπίτα κ' εἶδα στὸ κορσάζ τῆς ἕνα γαρύφαλλο λευκὸ πού ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα στὴ μπουτονιέρα τοῦ Μωρίς.

— "Ω! σκέφθηκα μὲ χαρά. Τὰ πράγματα προχώρησαν πολὺ πρὶν γρηγορὰ ἀπ' ὅ,τι περίμενα...

Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν δύο λουλουδιῶν; Τί ἄλλο ἀπὸ μιὰ πρώτη, ἄφωνα ἴσως, ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι;

Καί, πραγματικά, ὅταν θρεθῆκαμε μόνες, ἡ Πεπίτα μοῦ εἶπε χωρὶς νά τὴν ρωτήσω:

— Σήμερα, Τζουλιάννα, ἔγινε τὸ πρῶτο βῆμα... Στεκόμαστε σ' ἕναν ἐξώστη μαζὺ μὲ τὸν Μωρίς, ὅταν ξαφνα βλέποντας τὸ τριαντάφυλλο πού εἶχα στὸ κορσάζ μου μοῦ εἶπε:

— "Ω! τί ὠραῖο τριαντάφυλλο, δεσποινίς! Ἐχει ὅλη τὴ δροσιά σας!

— Ἐγὼ κοκκίνισα—ναί, κοκκίνισα, γιὰ πρώτη φορά ἴσως στὴ ζωὴ μου — ἀκούγοντάς τὸν νά μοῦ μιλάη ἔτσι.

— Ἀφοῦ σᾶς ἀρέσει, τοῦ ἀπάντησα, μοῦ ἐπιτρέπετε νά σᾶς τὸ προσφέρω;

— Θά μὲ κάνετε εὐτυχισμένο...

— Καί σκύβοντας φίλησ τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ ἔδωσα τὸ ρόδο. Κατόπιν ἐπρόσβουσε:

— Θά τὸ φυλάξω αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο σάν μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι...

— Τότε ἐγὼ δειλά, σάν μαθητριούλα πού ἐρωτεύεται γιὰ πρώτη φορά, τοῦ εἶπα:

— Μά θέλω κι' ἐγὼ μιὰ ἀνάμνησι ἀπὸ σᾶς...

— Ἀμέσως ὁ Μωρίς ἔβγαλε τὸ γαρύφαλλο ἀπὸ τὴ μπουτονιέρα του καὶ μοῦ τὸ πέρασε στὸ κορσάζ μου.

— Μείναμε κατόπιν κ' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο... Νοιώθαμε πὼς θέλαμε νά ποῦμε πολλὰ, μὰ δὲν μπορούσαμε...

— Θά τὸ φυλάξω αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο σάν μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι.

— Δὲν ξέρω γιὰτί μπροστὰ στὸν ἄτολμο αὐτὸ νέο, γίνομαι τώρα δειλὴ κι' ἐγὼ, ἐγὼ πού δὲν λογάριαζα ἄλλοτε τοὺς πρὶν τολμηροὺς... Ἴσως ὅμως αὐτὸ νά εἶνε ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας...

***

Ὁ Μωρίς τώρα ἀπόφευγε νά μένη μόνος μαζὺ μου. Κάθε φορά πού θά τύχαινε νά συμβῆ αὐτὸ, χαμήλωνε τὰ μάτια του, σάν ἐνοχος, καὶ φρόντιζε νά βρῆ μιὰ πρόφασιν γιὰ νά φύγῃ.

Ἦταν ὀλοφάνερο πὼς ἡ παρουσία μου τὸν στενοχωροῦσε... Ἀσφαλῶς θά ἐνοιωθε τύψεις, γιὰτί ἡ ἀγάπη του πρὸς ἐμένα ὑποχωροῦσε μπροστὰ σ' ἕναν καινούργιο ἔρωτα...

Ἄλλες φορές πάλι φαινόταν σάν νάθελε νά μοῦ μιλήσῃ, σάν νάθελε νά μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις, νά δικαιολογηθῆ... Τὸν ἔβλεπα τότε νά μὲ πλησιάζῃ ἀποφασιστικά, μὰ τὴν τελευταία στιγμῆ τὰ ἔχανε, γινόταν κατακόκκινος κι' ἔσπευδε νά ἐξαφανισθῆ... Ἀντιθέτως, ἡ συμπεριφορὰ του πρὸς τὸ σύζυγό μου ἦταν τώρα ἀνετη, ἐλεύθερη, ἀνοιχτόκαρδη, ἀνεπιφύλακτη.

Τὸν πλησιάζε σάν φίλος, τοῦ μιλοῦσε χωρὶς νά κομπιάζῃ καὶ νά διστάζῃ — πράγμα πού συνέβαινε ἄλλοτε — καὶ φαινόταν σάν νά εἶχε ἐκλείψει πειὰ τὸ ἐμπόδιο πού τὸν χώριζε ἀπ' αὐτόν, δηλαδὴ ἐγὼ.

Τώρα δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του ἐνοχο ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου πού τόσο μεγαλόψυχα τὸν φιλοξενούσε... Τώρα μπορούσε νά τοῦ σφίγγῃ τὸ χέρι χωρὶς τύψεις καὶ νά τὸν κυττάζῃ κατὰματα... Τὸ παρελθὸν δὲν ὑπῆρχε πειὰ...

Ἐντωμεταξὺ, ὁ Μωρίς εἶχε γίνῃ ἀγνώριστος... Εἶχε ἀνακτήσει ἐντελῶς τὴν ὑγεία του κι' ὁ γιαιτρός εἶχε παῖσι πειὰ νά τὸν ἐπισκέπτεται.

— Τὸ θαῦμα ἔγινε! μοῦ εἶχε πῆ κατὰ τὴν τελευταία του ἐπίσκεψιν. Ὁ φίλος σας σώθηκε. Δὲν ὑπάρχει πειὰ κανέναν κίνδυνος!

Ἐτσι ἔφθασε ἡ θραυὰ τῆς μεγάλης ἐσπερίδος στὴ βίλλα μας.

Κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους καλεσμένους τοῦ συζύγου μου δὲν ἔλειψε ἀπὸ αὐτὴν κι' ἔτσι ἡ συγκέντρωσις ἦταν ἄφθαστη σὲ λάμψιν καὶ μεγαλοπρέπεια.

Ἡ ὠραιότερες γυναῖκες ἦσαν ἐκεῖ, λάμποντας ὀλόκληρες ἀπὸ τὰ διαμάντια, κι' ἔδιναν τὰ μιράτσα τους σὲ κυρίους τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας.

Ὅ,τι ἐκλεκτὸ εἶχε ἡ Ριβιέρα σὲ ὠμορφιά, σὲ πνεῦμα, σὲ πλοῦτο, θρισκόταν ἐκεῖ.

Ἡ Πεπίτα ξεχώριζε ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες μὲ τὴ χάρι τῆς καὶ μὲ τὴν τσαχπινιά τῆς. Ὅταν τῆς τὸ εἶπα αὐτὸ, γύρισε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς κάποια ἄλλη ἔχει ἀπόψε τὰ σκῆπτρα, Τζουλιάννα.

— Καὶ ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ ἄλλη; τὴν ρώτησα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βλέπω καμμιά.

— Ἄν θέλῃς νά τὴ δῆς, μοῦ ἀπάντησε γελῶντας ἡ καλή μου φίλη, πήγαινε καὶ κυττάξου σ' ἕναν καθρέφτη. "Ω! ἐσὺ εἶσ' ἀπόψε ἐδῶ μέσα ἡ βασίλισσα τῆς ὠμορφιάς καὶ τῆς κομψότητος... Ὅλοι αὐτὸ λένε.

(Ἐκολουθεῖ)